

ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ.

Ο ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ, ούτω καλούμενος διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ρίνος αὐτοῦ κέρας, κατοικεῖ ὅλα γενικῶς τὰ θρησκότεμα μένη τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἰνδίας, τῶι μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Κίνας χωρῶν, καὶ τῶν νήσων Σεβατρας καὶ Ιαύας. Εἶναι δὲ ἰσχυρότατος· μὲ τὸ φοβερὸν αὐτοῦ κέρας καταπολεμεῖ πολλάκις ἢ αὐτὸν τὸν εἰλέφαντα. Χοιροειδέστατος καὶ τὸ φαινόμενον δυσκίνητος, ἔχει, μὲ δλον τούτο, πολλὴν γρηγορότητα καὶ ἴκανην ὀξυθυμίαν, ἀν καὶ ἦνται παντάπασιν ἄβλαβον ζῶον, ἐκτὸς ὅταν ἐνοχλῆται ἢ πεινᾷ. Σύγκειται δὲ ἡ τροφή, τοῦ ἀπὸ φυτικάς οὐσίας,—τὰ φύλλα, τοὺς κλάδους, ἔως δὲ καὶ τὰ στελέχη τῶν δένδρων. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὄποιον ἀφανίζει τὰ δένδρα, περιγράφεται ὡς ἀκολούθως· ὑπὸ τυνος ἐξόχου περιγγῆτον.—

Ἐις τὰ παμμεγέθη δάση, δύτε περιπλανᾶται ὁ 'Ρινόκερως, εὐρύσκονται, κατὰ τὸ διάστημα τῶν βροχῶν, μαλακὰ τινὰ καὶ χυλώδη δενδρο, τὰ ὄποια φαίνονται προσδιωρισμένα ὡς ἡ κυνηγώτερα τροφὴ τοῦ πολυφάγου τούτου θηρίου. Διὰ γὰρ εὐκολύνεται δὲ εἰς τὴν καταβίβασιν τῶν κλάδων, ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ἡ φύσις τὸ προτέμμα τῶν μακρύνειν τὸ ὄντων χεῖλος, καὶ πιάνειν μὲ αὐτὸν, ὡς ὁ ἐλέφας πιάνει μὲ τὴν προβοσκίδα τοῦ. Μὲ τὸ χεῖλος τοῦτο ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς γλώσσης κατασύρει τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους, οἵτινες εἶναι ἢ πολυφυλλότεροι, ἢ κατατῷγει αὐτοὺς πρῶτον, τοὺς καυηλοτέχνες δὲ ἐπειτα, ἐξακολουθῶν ἔωσε νὰ γυμνωθῇ τὸ δένδρον ὀλότελα. Λέν παραιτεῖ ὅμως αὐτὸν, οὐδὲ γυμνόν ἀλλὰ ἐπιτήγων τὴν ρίνα μετὰ τοῦ κέρατος εἰς καυηλόν τι καὶ ἀμύδιον μέρος τοῦ κοριοῦ, ἀνασχίζει τὸ δένδρον ὀλόκληρον, καὶ διαιρεῖ αὐτὸν εἰς λεπτὰ κομμάτια· μετὰ τὴν προετοιμασίαν δὲ ταῦτην, ἀρπάζει δύον δυνηθῆ μὲ τὰς τερατώδεις σιαγόνας του, καὶ περιμάζεινει αὐτὸν εἰς τὸ στόμα μὲ τόσην εὐκολίαν, μὲ δυσην βοῦς ἥθελε περιμαζεύσειν όιςαν σελίνα·

Τεσσαρα τούλαχιστον εἰδή τοῦ ξώου τούτου ἐξηκυριώθησαν,—δύο μονοκέρωτα, ἢ δύο ἄλλα δικέρωτα· ἐν εἴκαστον γέννημα τῆς Ἰνδίας, τὰ δὲ λοιπά δύο τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ κέρας διαφέρει κατὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς αὐξήσεως του ἀπὸ τὸ κέρας παντὸς ἄλλου γνωστοῦ ξώου. Τὸ τοῦ ταΐφον σύγκειται ἀπὸ λεπτὴν τινὰ κεφατοειδῆ οὐσίαν, ἥτις αὐξάνει ἐπάνω δυνατοῦ τινὸς κοντοῦ κοκκάλου, ἐξ αὐτοῦ λαυβάνον τὴν μορφὴν του, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ ὑποστηρίζεινεν· τὸ τῆς ελάφης συγκροτεῖται μόνον ἀπὸ κόκκαλον· ἢ εἰς τὰ δύο δὲ ταῦτα ξῶα, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡττον προσκολλημένον εἰς τὸ κρανίον, ἢ σχηματίζει μέρος

αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὸν 'Ρινόκερωτα, σύγκειται ἀπὸ δέσμην ἵνδον, αἱ ὄποιαι φαίνονται ὡς χοιρόγριχες, ἢ μια θεμένη πλησίον τῆς ἄλλης, συγκολλημέναι, καὶ προσηγοριῶμεναι εἰς τὸ δέμα.

Κατὰ τὰ ἥθη ἢ τὰς ἔξι τοῦ 'Ρινόκερως ὅμοιά—ει πολὺ τὸν χοιρόν, καὶ ἰδύνεται κυλιόμενος εἰς τὸν βρύσορον. Οφθαλμοὺς ἔχει μικροτάτους, καὶ τοποθετημένους εἰς τρόπον, ὥστε μόνον τὰ εατευθεῖαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ δίνεται νὰ βλέπῃ. Οφφραίνεται δὲ δξετατα· ἢ οἱ κυνηγοὶ πάντοτε τροπαθοῦν νὰ πλησιάζωσιν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱερούς, πρὸς τὸ ὄποιον πνέει ὁ ἄνεμος. Τὸ δέρμα του κεῖται ἐπὶ τοῦ σώματος, ἰδιαιτέρως τως διπλωμένον, μάλιστα πρὸς τοὺς ὰδούς καὶ τὰ ὄπισθια· ἔναι δὲ τῶν ἀδινάτων νὰ διαπεράσῃ αὐτὸν οφαῖνα μολιβδίνη, ἐκτὸς εἰς τια τῶν ὑποκάτω μερῶν τοῦ σώματος. Ἀλλὰ σφαῖρα πηδηρᾶ, ἢ ἀπὸ κασπίτερον ἢ μόλιβδον κατεσκευαμένη, τὸ διαπεργὰ πανταχοῦ. Τὸ μῆκός του ἔναι τεσσαρων η πέντε πηχῶν· τὸ δὲ ἀνάστημα δύο ἢ τριῶν πηχῶν.

Το 1793 μετεφέρεθη 'Ρινόκερως τις ἀπὸ τὴν Βεγγαλίαν εἰς τὸ Λορδίτον. "Αν καὶ ἦτο δὲ εἰσθετας, μόλις ὑπερβαίνων δύο ἑτη, ἐξιδεύθησαν, μὲ δλον τούτο, διὰ τὸν ναῦλον ἢ τὴν τροφὴν αὐτοῦ σχεδὸν χίλιαι λίτραι Στηρολιναι. Ἐγέρεφτο μὲ ὄγκουιν, ζαχαρον, ἢ ξηρόχορον· ἀπαροῦσε καθημέναν ἐπτά λίτρας ὄγκουιν, μιγμένας μὲ τρεῖς ζαχαρον, ἢ πρὸς τούτοις ἐτρωγε πλησιονήν κόρτων, τὰ ὄποια ὑπεραγαπᾶ· ἐπινε δὲ μόρον νεφον, ἀλλὰ πάμπολι.

Κατὰ τὴν διάθεσιν ἦτον ἥμερος, καὶ ἀφινε νὰ ἐγγίζωσι ἢ μαλάττωσιν αὐτὸν ὅλοι ὅσοι τὸν πεσκέπτοντο, ποτὲ μὴ ζητῶν νὰ βλάψῃ τινὰ, ἐκτὸς ἀν ἡγωχλεῖτο, ἢ ἐπεινοῦσεν εἰς τοιαύτην τερίστασιν δὲν ἦτον ἄλλος τρόπος νὰ καθημυάσωσι τὴν ὄφατην του, παρὰ δίδοντες εἰς αὐτὸν ἵποτε νὰ φαγῃ. "Οτε ὀργίζετο, ἀνεπήδα κατὰ τῶν τοίχων τοῦ κοιτῶνός του μὲ μεγάλην βίαν τροσπαθῶν κατὰ πάντα τρόπον νὰ ἐκφύγῃ, ἀλλὰ σπανίως ἐζήτει νὰ κτυπήσῃ τὸν φυλακά του, καὶ πάντοτε ὑπετάσσετο εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ. Εκραύγαζε δὲ κατὰ τρόπον τινὰ ἰδιαίτερον, ἀναμιγνύων τοῦ χοίρου τὴν γρύλλισιν καὶ τοῦ μόσχου τὸν μηκασμόν.

Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΙΕΡΕΩΣ.—
"Ητο ποτὲ καιδός, ὅτε οχεδὸν ὀλόκληρος ἢ Ευρώπη δῆγε κατὰ τὰ νεύματα τοῦ ἱεροκοσμικοῦ ἥγεμόνος τῆς 'Ρωμῆς Ηάπα. Τοὺς ἀφορισμάς αὐτοῦ ἔτρεμαν ὅχι μόνον οἱ ἀμαθεῖς, οἱ ἀποθνεῖς, καὶ ἰδιώται, ἀλλα καὶ οἱ οφοι, οἱ διωτοί, καὶ οἱ πατός βαθμοῦ ἀγχοτες, ἔως καὶ οἱ

κραταιοὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες τῶν κραταιο-
τάτων ἐθνῶν τῆς Δύσεως. Ὁτε δῆμος ἐπὶ τῆς
λεραρχίας τοῦ Γρηγορίου Θ'. καὶ Ἰννοκεντίου Α'.
ἐκνιεύθη ἀπὸ δοξομανίαν ἀπειρόφιστον ἡ Πα-
πικὴ αὐλὴ, ἐτόλμησεν ἡ ἀντιαχθῆ εἰς τοὺς σκο-
ποὺς αὐτῆς ὁ αὐτοκράτωρ Φιλιππίκος· ὅπτις,
ψυσικά, ἀνεθεωτίσθη. Ιερεὺς δέ τις τῶν Πα-
ρισίων, ἐπίσημος δι' ἀστειότητα, ἀνέβη εἰς τὸν
ἄνθρωπον μὲ τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Ἰννοκεντίου εἰς
τὴν κεῖσα, καὶ εἶπε, Ἀιτάχθη, ἀδελφοὶ μου, ως
γνωρίζετε, νὰ διακηρύξω ἀφορισμὸν κατὰ τοῦ
Φιλιππίκου. Τὸ αἵτιον δῆμος τῆς ἀναθεματίσ-
θεως ταῦτης ἀγνοῶ. Ἀλλο δὲν εξεύρω, πλὴν ὅτι
μεταξὺ τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τοῦ ἄκρων
ἀρχιερέως τῆς Ρώμης ὑπάρχουν μεγάλαι διαφο-
ραὶ, καὶ ἀδιάλλακτον τι μήσος. Ὁ Θεὸς μόνον
γινώσκει ποῖος ἐκ τῶν δύο πταίει. Ὅδεν μὲ
δλα μου τὰ δυνατὰ ἀφορίζω τὸν ἀδικοῦντα,
ἀπολὺν δὲ τὸν ἀδικούμενον.

ΤΙΝΙ τρόπῳ πείθουσιν οἱ ἀλιεῖς τοὺς πολυ-
θέους Ἐθνούς, ὅτι ὑπάρχει εἰς μόνος Θεὸς, καὶ
φθάνουν εἰς τὸ νὰ καθαρίσωσι τὰς ἐννοίας των
καὶ νὰ τὰς καταστήσωσι πνευματικάς; Τίνι
τρόπῳ μακρύνουν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς
ἡδονὰς τῶν αἰσθήσεων, καὶ καθαρίζειν δλα των
τὰ πάθη, καὶ τοὺς κατασταίνουν σοφούς, καὶ
πλέον παρὰ σοφούς; Τίνι τρόπῳ μάλιστα τοὺς
πείθουν νὰ προσκυνήσωσι ἀνθρώπον ἥτιμωμέ-
νον μὲ τὸν σταυρικὸν θάνατον, καὶ μεταβάλλειν
εἰς τοὺς ὄφθαλμούς των τὴν μωρίαν τοῦ σταυ-
ροῦ εἰς σοφίαν; Τίνι τρόπῳ οἱ κήρυκες τοῦ
Ἐσταυρωμένου πείθουν τοὺς νέους αὐτῶν ὀπα-
δούς, νὰ ἀρνηθῶσι τὰ κοσμικὰ συμφέροντα, καὶ
νὰ ζῶσιν εἰς ταπείνωσιν, εἰς ἔξουθενήσιν, καὶ εἰς
δνειδος. νὰ καταφρονῶσι πᾶν εἶδος πόνου καὶ
τιμωρίας· νὰ ἀνθίστανται εἰς δλους τοὺς πει-
ρασμούς, καὶ νὰ ἐπιμένωσι μέχρι θανάτου εἰς
μίαν διδασκαλίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἀμοιβαὶ εἶναι
εἰς τὴν ἄλλην ζωήν; Τίνι τρόπῳ λοιπὸν οἱ
ἀλιεῖς τῶν ἰχθύων κατεστάθησαν ἀλιεῖς ἀνθρώ-
πων; Τίνι τρόπῳ εἰς διάστημα δλιγχτερούν ἀπὸ
πεντήκοντα ἑτη ἐνηγκαλίσθησαν τὴν νέαν ταύ-
την διδασκαλίαν τοσαῦτα διάφορα ἐθνη; Τίνι
τρόπῳ ὁ κόκκος τοῦ σινάπεως ἔγινε δένδρον μέ-
γα; Τίνι τρόπῳ τὸ δένδρον τοῦτο ἐπεσκιάσει
τόπους τόπους;—BONNETIOS.

Η ΦΙΛΑΡΧΙΑ, ἡ φιλοκερδία, καὶ ἡ φιληδονία
εἶναι τρεῖς φανατικαὶ πηγαὶ, δθεν ἀναβλύζειν
δλαι τῶν ἀνθρώπων αἱ δυστυχίαι, καὶ τὰς ὁποίας
μόνη τῆς ἴσοτητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἡ ἀγάπη
δύναται νὰ φράξῃ.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΒΙΒΛΙΑ, ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ.

Τὸ 1831 ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ρωσίαν 40 περιοδικὰ συγγράμματα
πὸ την λογοχρισίαν τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμμα-
τίων. Ἐκ τούτων 1 ἐξεδιδετο καθημέραν, 2 ἡμέραν παց' ἡμέραν,
9 δις τῆς ἐξουθενάδος, 1 κύριος πέντε ἡμέρας, 10 καθ' ἐξδομάδα, 6
τὰ μηνύς, 3 κατὰ μηνά, 2 κατὰ δύμην, καὶ 6 κατὰ τριμηνον.
πὸ τὰ περιοδικὰ ταῦτα 6 ἥσαν περὶ Πολιτικῶν καὶ Φιλολογίας·
20 διόλου Φιλολογικά· 4 περὶ Ἐμπορίου, Χειροτεχνημάτων, καὶ
Ορυχείολος ίας· 2 περὶ Γεωγραφίας· 1 Καταστατικόν· 4 περὶ^{τοι}
Πολεμικῆς· καὶ 3 περὶ Φυσικῆς· Επιστημῶν καὶ ιατρικῆς.

Ἐκτὸς τούτων ἐδημοσιεύοντο,—ἡ Στρατιωτική Ἐφημερίς, Ῥωσ-
ιστὶ καὶ Γερμανιστὶ· τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Πετρουπόλεως, Γαλ-
λικοῦ· αἱ Πετρουπόλεως καὶ Μόσχας ἐφημερίδες, Ῥωσιστὶ καὶ
Γερμανιστὶ· αἱ τῆς Γερουσίας ἐφημερίδες, καὶ διάφοροι ἐπαρχια-
τικαὶ ἐφημερίδες.

Τὰ βιβλία δὲ, ὅσα ἐξεδίθησαν τὸ 1831, ἥσαν κατὰ τὸν ἀριθμὸν
716· 592 πρωτότυπα, καὶ 124 μεταφράσεις· ἐκ τούτων 479
σαν κατὰ τὴν γλῶσσαν Ῥωσικά· 10 Ῥωσικὰ μετ' ἄλλων
ιαλέκτων· 97 Γερμανικά· 40 Πολωνικά· 33 Γαλλικά· 25
Ιταλικά, Ἐσθενικά, καὶ Φινικά· 23 Λατινικά· 2 Ἐλληνικά·
4 Ἀπλοελληνικά· καὶ 8 Ἐξωτικά.

Αἱ δὲ χριστιαναὶ Βιβλιοθήκαι, ὅσας ἐπεστάτει ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίας
Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεύς, περιείχαν, κατὰ τὸ 1831, τὰ ἐφεζῆς
βιβλία.

Δημόσιος Βιβλιοθήκη	273,776
'Ακαδημία τῶν Τεχνῶν	101,116
'Ρωσικὴ 'Ακαδημία	2,435
Πανεπιστήμιον Οὐίλνας	51,837
'Ομ. Δορπατίου	52,449
'Ομ. Μίσχας	22,777
'Ομ. Κασάν	23,930
'Ομ. Πετρουπόλεως	7,535
Μουσεῖον τι.	28,921

ΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΜΕΘΩΣ.—Οτε ὁ Νῷε ἐφύτευσε
τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου,—λέγουσιν οἱ Ραββίνοι,
—παρενερθεῖς ὁ Σατανᾶς, ἐθυσίασε τέοσαρα
ἴωα, πιθύταν, λέοντα, πίθηκον, καὶ σῦν.
Τὰ ζῶα δὲ ταῦτα παρίστανταν τοὺς διαφόρους
βαθμοὺς τῆς μεθῆς. Ὁταν ἀρχιζεῖ τις νὰ πίνῃ,
διοιάζει τὸ ἀρνίον κατὰ τὴν πράστητα καὶ ἀγνοιαν-
γίνεται ἀκολθωτὸς τολμηρὸς καθὼς ὁ λέων· μετ'
δλίγον, ἡ ἀρδιγία του μεταμορφοῦται εἰς τὴν μω-
ρίαν τοῦ πιθήκου· καὶ τείλεται, κυλίεται εἰς
τὸν βόρβορον, καθὼς ἡ σῦν.

ΑΝ καὶ ἵναι τῶν ἀδυνάτων νὰ καταλάβω-
ιεν τὰ Χριστιανικὰ μυστήρια, δυνάμεθα δῆμος
νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ ικανότη-
τος αὐτῶν νὰ προειδοποιήσουν εὐεργετικά τινὰ εἰς τὸν
εαυτὸν μᾶς ἀποτελέσματα. Ἡ θρησκεία, ὡς ἡ
φήμη τοῦ Ηοιητοῦ, κρύπτει μὲν τὴν κεφαλήν
της μεταξὺ τῶν τερψῶν· ἀλλ' ἐμποροῦμεν νὰ θε-
ωρῶμεν τὰ ἵχην αὐτῆς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ
παρατηρῶμεν δόσα μᾶς στρώνονται εἰς τὴν ὁδὸν
αὐτῆς ἀγαθά.